

žganje in pivo, vsaj ne posebno visokih, pač pa vstraja pri davku na sladkor.

Vložilo se je v državnem zboru mnogo prošelj; med drugimi zahteva občina slatinska po poslancu J. Žičkarju vstano-vitev novega okrajnega glavarstva na Slatini za rogački in smarski okraj. Poslanec Robič je podpiral predlog za podporo po toči in veliki vodi poškodovanim občinam; ta predlog je priporočal posl. Žičkar z ozirom na veliko škodo, katero so trpele letos občine Laže, Zbelovo in Sv. Duh pri Ločah in Št. Jur ob južni železnici.

«Kršč.-slov. narodna zveza» je pridobila novega uda in šteje zdaj 36 udov. Ker je Poljak grof Pininski postal cesarski namestnik v Galiciji, se je na njegovo mesto izvolil Rusin dr. Gladyszowski Emil, okr. zdravnik, ki je vstopil v «zvezo». Poljaki so toraj en glas izgubili, Rusini enega pridobili. V kratkem se bo vršila volitev namesto Rusina dr. Grobelskega, ki je bil tudi ud naše «zveze», pa je zavoljo bolezni se odpovedal poslanstvu. Rusini se bojijo, da na njegovo mesto ne bode izvoljen več Rusin, temveč Poljak. — Govorica o jugoslovanskem ministru je zdaj potihnila. Brez dvoma bi ga dobili Slovenci, ko bi bili — jedini. Toda komaj se je izgovarjalo ime tega veljaka, že so kamenje metali po njem njegovi nasprotniki. Pri takih razmerah ne bojo Slovenci dobili nikoli prepotrebne zastopnika v ministerstvu, ki bi mogel stopiti pred presv. cesarja vsako uro ter mu razložiti naše težnje.

Osodepolni trenotki.

V Mariboru, dne 16. oktobra.

Znano je bralcem «Slov. Gospodarja», da se v državnem zboru baš sedaj razpravlja avstrijsko-ogrsko pogodbo, katero smo svoje dni do dobra označevali. Prišli smo do prepričanja, da bi bila pogodba, kakor jo je vlada sestavila, za nas silno škodljiva, ter izrekli nado, da za tako pogodbo naši poslanci ne bodo glasovali. No, sedaj pa vemo gotovo, da za njo naših južnoštajarskih poslancev, kakor tudi slovenskih sploh ni pridobiti. Zastopniki naše volje bi se dali omečiti le v tem slučaju, če bi se pogodba v našo korist bistveno izpremenila, in če bi ob enem vlada dala narodu slovenskemu izdatno, še enkrat rečemo, izdatno odškodnino. Z malenkostimi se ne zadovoljujemo več, ker se ne moremo. Skrajno nevarno stanje našega prosvetnega življenja zahteva od vlade večjih kosov.

Znano pa je tudi, da je vlada, ki nas Slovencev doslej ni hotela poznati, postala silno vznemirjena, ko so se naši poslanci, kakor smo poročali, postavili po robu ter hoteli izstopiti iz večine. In zakaj je to povzročilo pri vladi tako vznemirjenost? Prvič ker Ogri ne odnehajo niti za pičico in pretijo, da si, če se pogodba od naše strani ne sprejme, kakor so jo nam ponudili, svoje stvari uredi sami, to se pravi po slovensko, da se odcepijo od nas ter da bi z nami skupno imeli edino le še vladarja. V tistem trenotku, ko bi se to zgodilo, bila bi naša država v vrsti vevlasti izbrisana. Zato se je naša vlada ogrski zavezala, da se od naše strani bode pogodba sprejela neizpremenjena. Drugič pa je bila zato tako vznemirjena, ker ni lahko, ali bolje rečeno skoro ni mogoče, v naši avstrijski zbornici brez Slovencev pridobiti večino, ki bi za pogodbo glasovala. Vlada pa se je zanašala, da ji bodemo ob svoji stari dobrosrčnosti zopet ustregli. Ali Slovenci danes nismo več tisti, kateri smo bili. Grof Thun sicer to ve, ali po njegovem mnenju bi se za škodljivo pogodbo dala pridobiti le sedanja celostna večina, kateri bi vlada obljubila, da hoče z njo delovati, ker bi se ta večina lahko odškodila na drugi strani, imajoč krmilo cele države v rokah, ter uveljavila svoja načela v javnem življenju, v zakonodaji in v upravi. Zato je grof Thun tudi izjavil, da se hoče odslej na nerazrušno večino upirati ter z njo vladati, to se pravi, da hoče odslej vladati po načelih večine, katera je svoje dni «Slovenski Gospodar» pretresal: negovanje verstva in npravnosti, samouprava dežel, jezikovna ravnopravnost in socijalne preosnove; da, izjavil je celo, da se ne smatra samo s svojo besedo, ampak tudi s svojo vestjo zavezanega, ravnopravnost slovenskih narodov v Avstriji pošteno izvesti. Končno pa je še pristavil, da pričakuje, da se bode tudi državnozborna večina prej ko slej izjavila, da je minister-skemu predsedniku in njegovi vladi popolnoma udana ter da jo bode s svojimi glasovi podpirala, kolikor se bo le dalo.

Grof Thun je to menda v resnici pričakoval; če je, potem se je močno motil. Člani sedanje večine niso kalini, ki bi se kar tako vsedali na nastavljene limanice. Oni predobro vedo, zlasti češki, slovenski, hrvatski in rusinski, koliko se sme zaupati besedam, ki je sladko govori minister. Večina v svoji skupnosti je ostala mirna in ni dala nobenega odgovora, začelo pa je postajati živo v raznih klubih. Poljaki so po svojem načelniku dali grofu Thunu izjaviti, da bodo za pogodbo glasovali. Kaj jim je obljubil, ne

vemo. Čehi so včeraj sestavili 32 zahtev, katere bodo izročili ministerskemu predsedniku; z nagodbo, za katero nočejo glasovati, nima pa to nič opraviti. O nemški «Katol. ljudski stranki» je znano, da za pogodbo v sedanji obliki tudi ne glasuje; ta svoj sklep je uže naznanila ministru Dipauliju. Kaj pa naša «Slov. krščansko-narodna zveza»? Po poslancih Povšetu, Vukoviču in Barwinskem dala je grofu Thunu izročiti zahteve Slovencev, Hrvatov in Rusinov, gledé na nagodbo pa ni dala nikake izjave. Slovenci za vlado sploh ne ganejo niti prsta, dokler ta ne začne pravičnosti jim kazati v dejanju.

Takšno je torej razmerje državnozbornske večine do vlade z ozirom na nagodbo in sploh. Nagodba je silnega pomena. Prav radi tega pa so tudi trenotki, ki bodo tekli do odločitve o nagodbi, zlasti za nas Slované, posebno za tiste, ki hiramo, silno važni; kajti če je bodemo umeli dobro porabljati, pomenijo nam toliko kakor začetek boljše dobe, kakor jamstvo za narodni obstanek. Zato nam je naj dovoljeno, da v teh trenotkih, ko narod slovenski razburjen čaka velpomenljivega izida, izpregovorimo par besed v prosep dobre sreče.

Kakor vse kaže, brez Slovanov nagodbe ne bode mogoče rešiti; kajti tudi precejš-njega števila Nemcev celo v zadnjem trenotku ne bode dobiti za njo, to je za tako, katero bi Ogri sprejeli, če se tudi izpremeni. Rešitev nagodbe je torej v rokah Slovanov, najsi tudi Thun odstopi in mu sledi nemško-liberalno ministerstvo. Tega ne smemo iz oči izgubiti. Druga resnica pa je, da vlada željam naroda slovenskega noče ustreči. Kaj je Thun odgovoril, sprejemši iz rok Povšeta naše zahteve? Da je bo pregledal, presodil in potem odgovoril. Javno odgovoril še doslej sicer ni, ali razni listi, ki zajemajo svoja poročila iz ministerskih kabinetov, so uže poročali, da so grofu Thunu naše zahteve previsoke, pretirane. Dalje; pred nekoliko dnevi ste izročili odposlanstvu minister-skemu predsedniku posebej zahteve naroda slovenskega glede na nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani. Tem možem je grof Thun naravnoč rekel, da teh želj ne mara izpolniti. Če sta uže izprememba pri nadsodišču, ki bi ne stala niti krajcarja, in vseučilišče, brez katerega prosvetni narod biti ne more, tako veliki stvari, da nam Slovincem niti misliti ni na nju, potem dobro vemo, na čem da smo. Grofu Thunu smemo biti za jasn odgovor hvaležni. Utrdil pa je v nas prepričanje, da vlada nas Slovencev noče poznati, da nas hoče uničiti. In tretjič nam je še pomisliti, da vlada brez nas Slovencev le

«Ne le v vseh pagodah cesarskega gradu, temveč v vseh 400 mestnih templih se vzdigujejo celi oblaki kadila na čast anamskim bogovom, cesarjevim pradedom, Budi (Buda je poganski Bog) in Konfuciju, (Konfucij je ustanovitelj kitajske vere,) da celo na čast tujim indijskim in kitajskim bogovom. Samo po cerkvah vražjih kristijanov se prosi in moli za smrt slavnega Tidika.»

«Ha, kristjani imajo vzrok zato! Jaz mislim, da bi bil dim gorečih krščanskih vasi in cerkev našim bogovom prijetnejši kakor vse dišeče kadilo sveta. Pri svoji glavi se zarotim, da bodo ti pasji izdajalci po vsem Anamu goreli in se valjali v svoji krvi, ko jaz zasedem cesarski prestol! Med tem glejte, da ostane telesna straža zbrana, in dobro pazite na moje strice in sorodnike, posebno na Hiep-Hoa, ki je s kristjani v tesni zvezi. Kakor hitro dopustijo naši običaji, se zberite po smrti Tidikovi v prestolni dvorani, da mi prisežete zvestobo. Kraljevo hočem obdarovati vas in vse zveste služabnike.»

Tako se je razgovarjal princ z najvišjo gospodo, mandarini, ko so šli po stopnjicah v cesarsko palačo. V palači se obrnejo na desno. Naglo prekoračijo več krasnih dvoran, dokler ne pridejo do takozvanih «rudečih vrat», ki peljejo v zasebno stanovanje ce-

sarjevo. Pred vratmi stojita dva stražnika, bosa in v dragoceno svilo oblečena. Ta naznanita princu, da je vsakemu strogo prepovedano vstopiti v sobo umirajočega cesarja, kamor smejo le zdravniki, dvorni nadmaršal in dva plemiča. Mandarini si ne upajo naprej, princ pa vstopi na lastno odgovornost v cesarjevo stanovanje.

A komaj zapre duri za seboj, že zasliši iz temotne sobane zamolkel vzklik:

«Kdo pride? Na pomoč! Kje je straža? Hočejo me umoriti!» tako kriči umirajoči trinog in plaho gleda na duri, skoz katere je ustopil princ.

«Jaz sem, stric,» se oglasi Dik-Dik in stopi bliže k bolniku.

«Nazaj, nazaj! Ti hočeš mojo krono! A jaz ti povem, da nočem umreti. Ali čuješ? Jaz nočem umreti. Kedaj je še mogočni Tidik svojo voljo izrazil, in se mu ni izpolnila? Nočem! Ha, in ti se mi vendar bližas? Umirajoči cesar divja in besni, vzdigne se v postelji, pograbi dragoceno brušeno kupico in jo vrže princu v glavo. Na to zaupije nad plemičema, ki sta pahljala bolnika, rekoč:

«Vzemita moje bodalo, ki je otrovano, in zabodita je izdajalcu v trebuh! Zlata in demantov dobota za to. Vama še zaupam, ker sta še premlada, da bi nosila cesarsko krono. Vsi drugi morajo ven, ven!»

«Odstopite,» reče eden izmed zdravnikov princu, ki si briše svoje krvaveče čelo. «Če se še enkrat tako močno raztogoti, potem je po njem. Škoda za drage kapljice, ki so bile v kupici, stale so me mnovega truda.» Zdravnik zopet nameša skupaj nekaj zdravil in jih ponudi bolniku. A tudi njemu prileti dragocena japonska posoda tik senec.

«Proč, proč!» kričal je ves besneč cesar. «Vsi skupaj ste izdajalci. Vaše proklete kapljice so me čisto oslabile. Vsi ven, drugače vas lastnoročno zadavim. Nihče ne sme pri meni ostati razven teh dveh dečkov!»

(Dalje prih.)

Smešnice.

Mož za pečjo. — V Lukovi krčmi je bil na steni pri sobinih vratih naslikan mož s klockom v roki ter s tem-le podpisom:

«Bog Te živi,
Gost premili!
Glej, tam za pečjo
Te čaka nekdo!»

Kogar je pekla radovednost, da je šel gledat za peč, kdo ga čaka, našel je tam naslikanega možica, ki se je od smeha držal za trebuh. Pod njim pa je bilo pisano:

«Možicelj tam na steni,
Pošilja vse norce k meni!»

še utegne dobiti večino za nagodbo; če pridobi Čehe, jo ima. Čehom se v skrajni sili ne bode več branila ustreči; njim je dovolila že marsikaj, ker se jih boji in ker ve, da Avstriji ni mogoče, je pokončati.

Položaj nas Slovencev je torej silno nevaren, med Slovani najnevarniši. Kaj nam storiti? Svetuje se, da «Slov. krščansko-narodna zveza» naj iz večine izstopi. Mi odkritosrčno rečemo, da ne vemo, ali bi se nam vsled tega koraka položaj izboljšal, ker ne moremo ugodne nam posledice najti. Marveč mislimo, da imamo v zvezi z drugimi Slovani še vedno več vpliva, nego osamljeni. In potem večina, v kateri smo zdaj, ni vladna večina; saj se še ni hotela kot tako proglasiti, in razven poljskega, so klubi do vlade v ostrem nasprotju, vsaj dosedaj. Sicer pa ne vsilujemo svojega mnenja nikomur in odkritosrčno zaupamo našim poslancem, o katerih smo prepričani, da bodo storili, kar je najbolje. Da pa tako ravnanje, kakoršno je vlada kazala napram našim zastopnikom, žali v skrajni meri, da celo vzbudi najhujo ogorčenost, tega mi ne dvomimo; ker to vse tudi sami čutimo; ali iz tega pa še ne sledi, da je izstop iz večine tisti korak, ki se ima sedaj storiti.

Kakor mi iz daljave sodimo, imamo iskati zmage edino v slovanski vzajemnosti. Poljaki so grofu Thunu sicer uže dali besedo, ali mogoče, da se ta korak še da v smislu vzajemnosti popraviti. Mi smo živo prepričani, da se nagodba mora Slovanom povoljno rešiti, če so ti vzajemni, ker se brez njih rešiti ne da. Po naši misli bi bili slovanski zastopniki gledé na nagodbo uže od kraja morali biti vzajemni: skupno določiti, kako se naj izpremeni, skupno določiti, kaj se bode od vlade zahtevalo, za te zahteve pa se vzajemno potegovati; Čeh ima ministerskemu predsedniku reči: »Jaz ti glasujem za pogodbo, pa le, če mi daš to in to, ob enem pa Poljaku to, Slovincu to itd. V tem zmislu bi imel govoriti tudi Slovenec, Poljak, Rumun in Hrvat. Nam se zdi, če bi Slovani tako postopali, morala bi se njim vlada udati. Večkrat smo uže pisali o slovanski vzajemnosti ter ogrevali za njo in vemo, da se je odobravalo. Prvi slučaj, v katerem bi se naj pokazala dejanski, bil bi pred glasovanjem o nagodbi; naj se torej pokaže. Dal Bog, da uže ni vse prepozno!

Recimo, da še ni. Potem pa naj naši poslanci za Boga ne ustrezajo vladi poprej, dokler ta njim ni ustregla. Kolikokrat uže nam je ta ali oni minister kaj obljubil, storil pa ni nič, izvzemši edinega Pražaka svoje dobe. Ako bi vse to imeli, kar se nam je obljubilo, bili bi ob naši pohlevnosti tako zadovoljni, da bi ne želeli ničesar več. Obljubovalo se nam je, odkar imamo ustavo, delalo pa vedno le na naš pogin. Mi nimamo vsled tega do vlade nič več zaupanja, ne verujemo ji niti besedice več, niti črke, in če minister tudi svojo vest zastavlja. Pač pa imamo pravico zahtevati, da z dejanji sledimo mi, ker dane obljube nikdar nismo prelomili. Torej: z dejanji vlada naprej! Časi so minuli, ko se je slovensko ljudstvo dalo voditi za nos; ono se je tekom let kaj naučilo, pred vsem, da vladi ne sme zaupati niti trohice. Slovensko ljudstvo je gotovo potrpežljivo, prepotrpežljivo, kakor to ministri predobro vedo, ali sedaj je njegove potrpežljivosti konec. Vlada je zaradi ljudstva, ne pa ljudstva za to, da bi se moralo preustrojevati, kakor ta in oni minister velevali, ali njemu na ljubo poginoti.

In še nekaj. Vsotno so naše zahteve grofu Thunu znane; toda ni vse jedno, kaj se nam da prej, kaj pozneje. Zato pa je treba, da naši poslanci sestav slovenskega programa temeljito proučijo, da zahtevajo sistematično. Ob vsakem pridobitku mora se določeno poznati, da smo se zopet modro za korak približali onemu trenotku, ko bomo lahko rekli: »Sedaj se je naš program izpolnil«.

To nam je bilo na srcu, in to je moralo

ven, ne da bi hoteli koga poučevati, ampak da bi ponudili drobtinico, ki bi se naj pobrala, če je tega vredna. Kaj vse bi se ne storilo za naš ubogi narod!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Cesar že nekoliko dni prebiva v Gödöllő na Ogrskem. Budimpeštanski listi so poročali, da je neki Hegedüs nameraval napasti cesarja, ko se je peljal tje. Hegedüs je prijel konje za uzde ter jih ustavil. Policija ga je takoj prišla ter odvedla v zapor. Ogrski se sramujejo tega rojaka ter pravijo, da je blazen. — Državni zbor. Včerajšnji posvet ministrov je veljal razgovorom o zahtevah slovanske krščansko-narodne zveze. Kakor se čuje, je ministerski svet pritrdil najnujnejšim zahtevam zveze, za druge pa, ki zahtevajo za svoje vresničenje več časa, je obljubil, da se takoj narede pripravljalni koraki. Katere so najnujnejše zadeve in kateri bodo oni pripravljalni koraki, to pokaže bližnja prihodnost in to bo tudi odločevalo o postopanju naših poslancev.

Kranjsko. Pretetekli teden je imela hrvatska stranka posvetovalni shod na Sušaku blizu Trsata. Shoda so se udeležili iz Kranjskega kot odposlanci katoliško-narodne stranke Kalan, dr. Krek in dr. Brejc ter izjavili, da tudi njih stranka stoji na stališču hrvatskega državnega prava, to se pravi, stranka želi, da se združijo slovenske pokrajine s hrvatskimi v jedno celotno samoupravo. Ta izjava je velikega pomena in bo dala domači slovenski politiki novo smer.

Koroško. Ministerstvo za notranje zadeve je odredilo, da mora koroška obrtna zbornica dopošiljati slovenskim posojilnicam za izpolnjevanje slovenske tiskovine in da jih mora vsprejemati, ako so tudi slovenski izpolnjene. Koroškim Nemcem ta odredba ne gre v glavo. Pa bodo se morali počasi tudi slovenskemu uradovanju privaditi.

Češki. Češki Dunajčani so si ustanovili svoj Narodni dom. Otvoritev je bila sijajna. Nad tisoč čeških, poljskih, hrvatskih in drugih slovanskih društev je bilo zastopanih. Navdušenje je bilo velikansko. Nemški listi so vsled tega pojava zelo vznemirjeni. Prav dobro spoznavajo, da Dunaj tudi pred javnostjo vedno bolj izgublja svoj izključno nemški značaj ter si nadeva slovansko-nemški značaj.

Vnanje države.

Nemško. Nemški cesar in cesarica potujeta v sveto deželo. Pri tej priliki sta obiskala tudi v Carigradu sultana, ki jima je priredil sijajen vsprejem. V Aleksandriji pa so se pripravljali na vsprejem anarhisti z bombami. K sreči so zaroto prej zasledili ter hudodelce zaprli.

Francosko. V Parizu je bilo zadnji teden veliko vznemirjenje. Židovski listi so namreč zasledili veliko zaroto med francoskimi generali in jezuiti, ki so nameravali odstraniti ljudovlado, vpeljati zopet kraljevstvo ter postaviti na kraljevi prestol mladega princa Bonaparteja. Toda zarota se je zvršila le v glavi židovskih časnika, v resnici pa je ne bilo. Židje so hoteli ob dobri imi spraviti generale in jezuvite, zato so si izmislili ono laž.

Cerkvene zadeve.

Kaj je katoliška cerkev za človeštvo storila?

(Apologetični pogovori.)

I.

«Vi ste luč sveta! Vi ste sol zemlje!» djalo je božji Izveličar svojim

apostolom. S tem jim je priznal izvanredno veliko čast. Kar je zlato solnce s svojo vse oživljajočo lučjo v vesoljnem vesmiru, to so apostoli med človeštvom; kar je sol, ki oživlja ter gnjilobe obvaruje, to so oni v človeški družbi. A s sveto resnobo jim je s temi besedami tudi prevažno nalogo izročil, da le-ta svoj namen vistini tudi dosežejo.

Se je-li zgodilo po njegovih besedah? So-li apostoli dovršili prejšnjo nalogo? So-li postali luč sveta in sol zemlje?

Še več! Gospod ni imel v mislih samo apostolov, temveč tudi njih naslednike. A kdo so ti? Katoliški duhovniki pod vodstvom svojih škofov, ki so vsi združeni pod prvenstvom in najvišjo oblastjo rimskega papeža. To je učeča katoliška cerkev. Njej velja istotako Gospodov velepomnilni izrek.

Jezus je tudi jasno povedal, kako dolgo morajo biti veljavne navedene besede. Ne sto in ne samo tisoč let, temveč do konca sveta, za vselej, vse čase, vse veke. »Jaz ostanem pri vas do konca sveta,« je rekel apostolom. Katoliško cerkev je primerjal s skalo, »koje vrata peklena ne bodo premagala,« nepremagljiva, neminljiva bo med vsemi kraljestvi. Da bi svojo obljubo še tem bolj zatrdil, je še pristavil proroške besede: »Nebo in zemlja bosta prešla, a moje besede ne bodo prešle«.

Pri takih izrazih je vsakteri dvom izključen. Katoliška cerkev, sozidana na nerazrušljivem temelju svetih apostolov, naj bo toraj luč sveta in sol zemlje vse veke, do konca sveta. To hoče Jezus, tako se glasi njegovo povelje. Stališče je jasno.

Njegova obljuba se je doslovno vresničila. Dokaz za to nam poda ona znanost, ki je najbolj zanesljiva, koje podatki so nezmotljivi, vzvišeni nad vsako nadaljno razmotrivanje; zgodovina se ji pravi. Ona nam je zvesta priča, da so se spolnjevale in se še spolnjujejo besede gospodove: »Vi ste luč sveta, vi ste sol zemlje!« Apostoli, in z njimi katoliška cerkev, so razumeli povelje, koje so izgovorile usta odrešenikova. V imenu vsega človeštva nam bo to zgodovina dokazala. Kamor je došla cerkev, izšlo je z njo blagodejno, luči-žarno solnce prave omike; kjer je ona razvila svitel prapor svoje zveličalne vlade, tam je zginila npravnostna gnjiloba in trohnoba, ki je razjedala človeštvo. Ako se pa kje kljub njenemu vplivu ni dosegel popolen vspeh, krive so temu prevelike ovire, ki so se njenemu razvoju od različnih strani stavile.

Neprecenljive so zasluge, katere si je cerkev pridobila za človeštvo. Nobena druga vera, nobena človeška družba, nobeno kraljestvo nje v tem oziru ne prekosi. Katoliška cerkev je apostel prave svetovne omike, ona je človeštvu največja dobrotnica.

To na neovrgljivi podlagi javne zgodovine dokazati, bo namen «apologetičnih pogovorov,» to se pravi, pogovorov v obrambo svete cerkve.

Čemu to dokazovati? Dobro delo se pač samo hvali. Da! ako ga kdo podlo in lažno ne obrekuje. To se pa z ozirom na katoliško cerkev dandanes tako pogosto godi. Nehvaležnost je na svetu stara pregreha. Otroci, katere je z vso skrbjo in ljubeznjivostjo odgojila dobra, preblaga mati, se hudobno dvignejo proti njej, povračajo neizmerne dobrote za ostudno nehvaležnostjo. Ni-li pogostoma tako?

Katoliško cerkev zadene mnogokrat ista žalostna prikazen. Njeni lastni otroci, zaslepljeni po pogubljivi domišljavosti, se dvignejo proti njej v besedi, s peresom in z djanjem. Do sedaj smo bili na take napade navajeni samo iz židovsko-liberalnih listov, kar je naravno, kajti židovstvo ne more pozabiti poraza, ki mu ga je pripravil »tesarjev sin iz Nazareta.« A v novejši dobi se dvigujejo celo med Slovenci gadove glave, ki sekajo in besne proti svoji materi, katoliški cerkvi; namen njim je, zastrupiti naše